Boskie miłosierdzie nad wszystkimi

„Chcę, aby wszyscy ludzie byli zbawieni…”

„Miłosierny i litościwy jest Pan, nierychły do gniewu i wielkiego miłosierdzia” – Psalm 103:8.

Izrael narodem wybranym – Boskie miłosierdzie w Przymierzu Zakonu – Duchowy Izrael nowym narodem – Królewskie Kapłaństwo – Inne narody nieuznane przez Boga – Jak Boskie miłosierdzie ostatecznie obejmie wszystkich ludzi.

Nasza trudność przy badaniu Pisma Świętego w przeszłości brała się stąd, że mieliśmy za ciasny pogląd na charakter Boży i na Jego Słowo, czyli Pismo Święte. Przez przeszło dwanaście stuleci Pismo Święte nie było badane. Zamiast Biblii ówcześni biskupi, rozumiejąc o sobie, iż są równymi pod względem autorytetu z owymi dwunastoma, których naznaczył nasz Pan Jezus (św. Paweł zajął miejsce Judasza), sądzili, że jako apostołowie, mieli zupełne prawo postawić w miejsce Pisma Świętego inne nauki. Te inne nauki zostały nazwane artykułami wiary albo wyznaniami wiary i to je wykładano, a Pismo Święte zostało zaniedbane.

W takich warunkach nie jest wcale dziwnym, że wierni Pańscy daleko odeszli od prawdziwych nauk Słowa Bożego. Nawet gdy Biblia zaczęła powracać do ludu w czasach reformacji, głowy ludzi były tak zapchane i zamącone fałszywymi naukami minionych dwunastu stuleci, że wcale nie byli oni przygotowani do badania Biblii w jej własnym świetle, ale raczej w świetle owych artykułów wiary. Przecież tak długo ich uczono, że wątpienie w te artykuły czyniłoby z nich heretyków, a karą za herezje są wieczne męki. Stąd we wszystkich późniejszych badaniach Biblii starano się naginać określenia biblijne do tych uformowanych w przeszłości artykułów wiary.

Badacze Pisma Świętego doszli w końcu do przekonania, że to było pomyłką i że Biblia powinna być badana w jej własnym świetle. Zobaczyli bowiem, iż owe artykuły wiary zawierają w sobie błędy, które wprowadzają umysły w zamęt i pozbawiają Słowo Boże znaczenia. Obecnie nasze badanie Pisma Świętego jest inne, albowiem mamy lepszą znajomość tych spraw, a ponadto żyjemy w zaraniu nowego wieku – w czasie, o którym Bóg przepowiedział, że Jego wierni zrozumieją Jego Słowo: *„Mądrzy zrozumieją”* (Dan. 12:10).

Boskie postępowanie z Izraelem

Nasz przewodni tekst był przede wszystkim adresowany do narodu izraelskiego. Z powodu nieposłuszeństwa Adama i Ewy Bóg odciął naszych pierwszych rodziców i całe ich potomstwo od swojej specjalnej społeczności, skazując ich na śmierć – jako niegodnych życia wiecznego. *„Umierając, umrzesz!”* – taki był Boski wyrok (1 Mojż. 2:17). Lecz nawet tego wyroku Bóg nie przyspieszał; dozwalał grzesznikom żyć jak potrafili najlepiej.

Boskie miłosierdzie było okazane potomstwu Abrahama – Izaakowi, Jakubowi i wszystkim jego dzieciom. Dwanaście pokoleń Izraela Bóg uczynił jednym narodem, zespolił ich swoją obietnicą, łącznie z Przymierzem Zakonu ustanowionym przy górze Synaj z Mojżeszem jako pośrednikiem tegoż przymierza. Gdyby zachowali Zakon doskonale, żyliby wiecznie – nie umieraliby. Więcej nawet, byliby błogosławieni we wszystkich swoich sprawach – pod względem zdrowia, w stadach, trzodach i we wszystkim. Zawsze i wszędzie doznawaliby nad sobą Boskiego błogosławieństwa.

Tego Przymierza Zakonu Izraelici nie byli w stanie zachować, ponieważ byli zrodzeni w grzechu, tak samo jak reszta rodzaju ludzkiego. Mimo to Bóg zaproponował, że w miarę ich zabiegów, aby zachowywać Zakon, Izraelici doznają wielu błogosławieństw od Boga. I tak też było. Prawda, Bóg także karał ich za złe czyny i uchybienia, ale zawsze z dobrotliwością i pieczą, nigdy nie odrzucił ich zupełnie. Ich narodowe uciski, niewole itp. miały przeważnie charakter ćwiczenia niezbędnego do nauczenia ich potrzebnych lekcji.

Tak więc łaska Boża towarzyszyła temu jednemu narodowi od śmierci Jakuba aż do śmierci Jezusa, przez okres trwający 1845 lat. Nawet potem, gdy już zostali odsunięci od Boskiej łaski jako naród, za odrzucenie i ukrzyżowanie Jezusa, Bóg jeszcze pozostawił sposobność poszczególnym Izraelitom, duchowo usposobionym, że mogli nie tylko nadal pozostać w Jego łasce, ale mogli też dostąpić jeszcze większej łaski – w dniu Pięćdziesiątnicy i potem, a mianowicie, jako spłodzeni z Ducha Świętego, nie byli już więcej członkami domu sług, pod Mojżeszem, ale wchodzili do domu synów pod Jezusem (Hebr. 3:5-6). Chociaż jako naród zostali odrzuceni, to jednak Bóg dał im wyraźną obietnicę, że przyjdzie czas, gdy łaska Jego zostanie im przywrócona – po ustanowieniu Królestwa Chrystusowego (Amos 9:11-12; Dzieje Ap. 15:13-17).

Nowy naród Boży

W międzyczasie świętobliwi Żydzi, *„prawdziwi Izraelici”*, stali się zarodkiem, początkiem duchowego Izraela. O tym duchowym Izraelu św. Piotr napisał: *„Wy jesteście rodzajem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście opowiadali cnoty* [przymioty] *tego, który was powołał z ciemności ku dziwnej swojej światłości”* – 1 Piotra 2:9.

Widzimy więc, że Kościół jest Boskim Nowym Stworzeniem i z członkami tego Nowego Stworzenia Bóg liczy się w tym Wieku Ewangelii, w celu ich nauki i rozwoju, aby mogli być współdziedzicami z ich Panem Jezusem Chrystusem w Jego wielkim Królestwie Tysiąclecia. W owym Tysiącleciu Chrystus i Jego grono świętych wybranych ze wszystkich narodów pod niebem ubłogosławią cielesnego Izraela i wszystkie narody świata znajomością i pomocą w celu wybawienia ich z niewoli grzechu i śmierci, przywodząc ich ponownie do wyobrażenia Bożego i do wszystkiego, co zostało utracone w Adamie, a odkupione na Kalwarii.

Z powodu tego specjalnego dzieła, jakie wyznaczone jest dla Kościoła, Bóg dozwala na ogniste próby dla jego członków:*„Przez wiele ucisków musimy wejść do Królestwa Bożego”* (Dzieje Ap. 14:22). Stanowiący tę klasę zupełnie poświęconych, zostali wszyscy, bez względu na ograniczenia sekciarskie, spłodzeni z Ducha Świętego. Nikt inny nie jest uznawany przez Boga. Imiona członków tego Kościoła zapisane są w „Barankowej księdze żywota” – w niebie, a w życiu teraźniejszym mają oni zademonstrować swoją wierność Bogu. Gdy najpierw określona liczba podejmie ten krok poświęcenia i gdy już wszyscy zademonstrują swą wierność aż do śmierci, wówczas ten święty naród będzie skompletowany.

Wielkie obietnice Boże przynależą do duchowego nasienia Abrahama. O tej klasie św. Paweł powiedział: *„Jeśliście wy Chrystusowi, tedyście nasieniem Abrahamowym, a według obietnicy dziedzicami”* (Gal. 3:8,16,29). Obietnica dana była Abrahamowi i głosiła: *„Błogosławione będą w nasieniu twoim wszystkie narody ziemi”* (1 Mojż. 22:18). Potwierdzenie mamy w słowach św. Pawła, że Chrystus i Jego Kościół są tym duchowym nasieniem, którego misją w słusznym czasie będzie błogosławienie całej ludzkości –„wszystkich narodów ziemi” – nie tylko tych, co pozostaną żywymi w czasie ustanowienia Królestwa, ale wszystkich, którzy kiedykolwiek żyli. Boskie miłosierdzie wspomniane w naszym tekście jest szczególne względem tego duchowego Izraela, bardziej nawet niż wobec Izraela cielesnego.

Szerokość Boskiego miłosierdzia

Teraz dochodzimy do najwspanialszego zademonstrowania Boskiego miłosierdzia i łaski. Naród żydowski był małym narodem. Kościół, Izrael duchowy, jest też mały, lecz Boskie łaski i miłosierdzie mają rozszerzyć się na ludzkość całego świata – na wszystkich, za których Chrystus umarł. Czas liczenia się ze światem i dania wszystkim sposobności skorzystania z Boskich łask i miłosierdzia został już naznaczony przez Ojca. Będzie to w Tysiącleciu – w okresie tysiącletniego panowania Chrystusowego.

Chrystus będzie owym wielkim duchowym Królem ziemi, a członkowie Kościoła będą z Nim, jako Jego współdziedzice i współpracownicy w rządzeniu, nauczaniu, leczeniu, podnoszeniu, nagradzaniu i karaniu ludzkości w ciągu Tysiąclecia. Wszystkie te usługi dla świata będą w tym celu, aby wszyscy, którzy zechcą, mogli dostąpić Boskich łask i miłosierdzia, jakie On zamierzył zaraz od początku i jakie będą udzielone ludzkości przez chwalebne Królestwo Chrystusowe. Przez tysiąc lat Słońce Sprawiedliwości będzie błogosławić świat, opromieniając ziemię blaskiem znajomości Pańskiej. W Tysiącleciu Szatan będzie związany, aby więcej nie zwodził narodów. W tym okresie będzie się odbywać dzieło błogosławienia i naprawy wszechrzeczy – *„czasy”* (czyli lata) restytucji trwać będą całe tysiąc lat. Oczy zrozumienia każdego człowieka zostaną otworzone, aby każdy zobaczył, poznał i zrozumiał miłość Bożą, Jego czułą litość, mądrość i wszystkie przymioty ześrodkowane i objawione w Panu naszym Jezusie Chrystusie. Boskie miłosierdzie wobec świata będzie działać w celu uwolnienia ludzkości z niewoli grzechu i śmierci i doprowadzenia wszystkich, co zechcą, do zupełnej wolności synów Bożych – do takiej, jaką cieszył się Adam, zanim zgrzeszył (Rzym. 8:19-23).

Tu widzimy ową szerokość miłosierdzia Bożego, jak szerokie jest morze. Widzimy, że Jego łaska, chociaż ograniczona pierwotnie do jednego narodu, a później do grona wybranych ze wszystkich narodów, ostatecznie obejmie każdą istotę ludzką na całym świecie, darząc wszystkich najzupełniejszymi przywilejami i sposobnościami znajomości, miłości, posłuszeństwa i błogosławieństwa.

Watch Tower
R-5817 (1915 r.)
„Straż” 1964 str. 14